

10 Ιανουαρίου 2020

Γέροντας Άνθιμος: Δεν ωφελεί το “κατ’ εικόνα”, εάν δεν ανεβούμε στο “καθ’ ομοίωσιν”!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Συνέχεια εκ του προηγούμενου

Το “κατ’ εικόνα” είναι, να πούμε έτσι απλούστερα, αισθητό.

Από την σύλληψή του ο άνθρωπος έχει νου, λόγο και πνεύμα.

Νους ο Πατήρ, Λόγος ο Υιός και πνεύμα ο θεός Παράκλητος.

Δεν είναι οντότητες χειροπιαστές, αλλά δεν μπορούμε και να τις αρνηθούμε, αφού γίνονται αισθητές.

Το “καθ’ ομοίωσιν”, λοιπόν, το έχει απολέσει από την παράβαση των πρωτοπλάστων.

Γι’ αυτό δεν ωφελεί το “κατ’ εικόνα”, εάν δεν ανεβούμε στο “καθ’ ομοίωσιν”.

Διότι όμοιο με το όμοιο ενώνεται.

Φως με φως ενώνεται, φως με σκότος μπορεί να ενωθεί; Όχι, έτσι είναι!

Το χέρι το δικό μου με το χέρι του αδελφού ενώνονται, γιατί είναι όμοια.

Μπορούμε να πιάσουμε το χέρι της εικόνας ή η εικόνα το χέρι το δικό μας; Όχι!

Γι' αυτό, εάν δεν ανεβούμε στο "καθ' ομοίωσιν", καλύτερα να μην γεννιόμαστε. Διότι, αν ζήσει ο άνθρωπος και χίλια χρόνια, που δεν έζησε κανείς, μετά, τέλος δεν έχει.

Γιατί η ψυχή, το πνεύμα είναι αμερές, είναι αιώνιο, είναι αθάνατο, είναι λογικό. Αυτό το αμερές, το αθάνατο, το λογικό αισθάνεται φόβο και θέλει να καταφύγει σε προστασία παντοδυνάμου πνεύματος.

Καθώς τα παιδιά τρέχουν στους γονείς, έτσι και ο καθένας μας τρέχει προς τον πατέρα των πνευμάτων, τον Δημιουργό και Θεό μας.

Ναί! αλλά είμαστε κτίσματα! Καθώς κάθε πράγμα που κατασκευάζει ο άνθρωπος δεν μπορεί να καταλάβει τον άνθρωπο, έτσι και μεις δεν μπορούμε να καταλάβουμε τον ακατάληπτο Δημιουργό.

Μπορούμε να κατανοήσουμε μέρος μόνον των θείων ενεργειών του, όσες απεκαλύφθησαν στους πατριάρχες, στους προφήτες, στην ένσαρκή Του οικονομία.

Καθώς, να πούμε, δεν μπορεί το δικό μας έργο να καταλάβει εμάς, και εμείς έτσι δεν μπορούμε να καταλάβουμε τον Θεό.

Όχι όπως μερικοί πλανεμένοι, να μην πούμε τρελλοί, που βγήκαν έξω από την τροχιά της γης και ήθελαν να δουν τον Θεό! Τον πέρασαν, δεν ξέρω τι, νέφος, κανένα φως τον φαντάζονταν;

Ο Θεός είναι άπειρος, στην ουσία ακατάληπτος, απερίγραπτος, απερινόητος, υπέρ πάσαν θέσιν.

Όπως εμείς κάνουμε ένα αντικείμενο και είμαστε έξω από αυτό, έτσι και ο Θεός είναι έξω από τον κόσμο που βλέπουμε, γιατί είναι δημιουργός του κόσμου.

Καθώς το κτίσμα δεν μπορεί να καταλάβει τίποτε από εμάς, έτσι και η κτίση δεν μπορεί να καταλάβει από τον Θεό, παρά μόνον όσα ο ίδιος ο Θεός μας απεκάλυψε.

Καθώς το δικό μας έργο μαρτυρεί την ενέργειά μας, τον κόπο που κάναμε, την σοφία μας που το φτιάξαμε, έτσι και ο άνθρωπος μαρτυρεί τον παντοδύναμο Θεό του, τον ακατάληπτο και απερίγραπτο.

Ο άνθρωπος έχει την δύναμη να βλέπει, τι θα είναι όμως αυτός που έδωσε στα πλάσματά του την δύναμη της οράσεως;

Βλέπει και τα πλέον ακρότατα βάθη της ψυχής μας και ό,τι γίνεται παντού. Αυτή η παντοδύναμη Θεότητα δημιούργησε την ακοή. Τι θα είναι, όμως, η ακοή του παντοδύναμου Θεού;

Ω! και τα πλέον μύχια της ψυχής του ανθρώπου τα ακούει και, αν είναι αρεστά από

τον Θεό, ανταμείβονται, αν όχι, καταδικάζονται.

Αυτός ο παντοδύναμος Θεός δημιούργησε το παν στην σφαίρα των αισθήσεων και των ορωμένων.

Πόσον υπερτέλειος είναι!

Ο αδύνατος, λοιπόν, άνθρωπος πρέπει να καταλάβει ότι είναι ασθενές δημιούργημα και να πλησιάζει τον Δημιουργό του, ώστε να ασφαλίσει τον εαυτό του, να μην πέσει σε πλάνες καταστροφικές.

Να φυλάει την υγεία τον σώματός του και την αθανασία που έχει η ψυχή του, την δυνατότητα δηλαδή να κληρονομήσει την αιωνιότητα.

Γιατί, να πούμε, άλλο χρόνο να εκμεταλλευτεί, δεν έχει από την παρούσα ζωή, για να ανέλθει στο “καθ’ ομοίωσιν”.

Απόσπασμα από το βιβλίο του δρος Χαραλάμπους Μπούσια, ο “Γέρων Άνθιμος ο Αγιαννανίτης, ο σοφός και θεοφόρος σύγχρονος πατέρας του Άθωνος”, των εκδόσεων Μυγδονία.